

Herci musí režisérovi prokazovat úctu a respekt

Všichni čekáme, až konečně začne schůzka našeho divadelníka.

První v tomhle školním roce.

Náš divadelní kroužek, kterému šéfuje vedoucí Mirek, má samostatnou budovu na okraji města. Dřív tam bejvala skautská základna, potom pionýrská klubovna, nakonec ale tuhle běžovou budovu, co vypadá jak kostka lega, dostal Mirek. A i když soubor patří pod naši ZUŠ, Mirek si na divadelníka dělá vždycky to, co sám chce, a nikdo mu do ničeho nekecá. Je prostě sám sobě šéfem, jak rád opakuje.

Sedíme v klubovně na tom tvrdým šedým koberci, co píchá jak bodliny ježka, a povídáme si, co kdo dělal o prázdninách.

Opírám se o Magdu, cítim, jak hluboce oddychuje, a poslouchám Andreu a její vyprávění.

Byla prý u moře na Mallorce. Ukazuje nám zapletený bavlnky ve vlasech a tetování henou, takový klikyháky na břicho. Vypráví, jak se celej den jen cpala jídlem z bufetu a opalovala u moře, rozhazuje rukama

a u toho si kroutí ty svoje barevný pramínky v dlouhejch blond vlasech, růžový, zelený a modrý. Připomíná u toho páva, co se znuďeně prochází mezi turisty zámeckým parkem a vůbec ho nezajímá, jak moc ho všichni obdivujou.

Kdybych byla někde, kde by měli bufet, stoly plný jídla a pití, talíře, ubrousky, skleničky, asi bych se ládovala hlava nehlava, cpala do sebe smažený hranolky, kuřecí, sýr, těstoviny, meloun, zapíjela to limčou, broskvovým čajem, spritem, všechno bych to do sebe hrnula, až by mi to lezlo ušima, a na svoje špeky přísahám, že i kdyby mě břicho bolelo, i kdybych se pozvracela přímo na stůl do talíře a do skleničky, nepřestala bych a cpala se a cpala, dokud by to všechno neodnesli pryč. Bufet je prostě bufet, jez, dokud neodpadneš.

JÁ: A neztloustla jsi?

ANDREA: Vůbec. Já mám rychlej metabolismus.
Máme to v rodině.

Říká jakoby nic. Jako by to byla ta úplně nejnornější věc na světě a já si říkám, že my máme v rodině leda tak cukrovku a bradavice.

■ ■ ■

Náš divadelník má celkem čtyři oddíly. Já chodim do třetího.

Minulej rok náš vedoucí Mirek říkal, že z nás rostou mladý rozumný lidi, co už divadlu docela rozumí,

takže můžeme začít jezdit na přehlídky a festivaly, protože on nám věří a ví, že mu neuděláme žádnou ostudu. S divadlem se jezdí třeba do Bechyně, Trutnova, Vyškova nebo do Ostrova a někdy i do Prahy nebo do Brna, občas je to i s přespaním, a co je nejlepší, skoro vždycky i MÍSTO ŠKOLY.

Místo školy na divadelní festival. Místo vysedávání na matice vysedávání v divadle. Žádný večerní koukání na televizi s rodinou, žádná bedna puštěná přes celou noc až do rána. Místo toho bude povídání s kámoškama až do noci, zachumlaný do spacáků v tělocvičně na karimatce si povíme úplně všechno o našich životech, kdo si zlomil nohu, čí rodiče se hádají, kdo je bohatej a kdo chudej, řekneme si, co chceme v životě zažít, kdo by chtěl žít v Anglii, kdo miluje jakýho herce a čte jakou knížku, kdo se chce stát právníkem, protože ho baví zákony, a kdo zase učitelem, protože ho baví poučovat, každou noc si budem vyprávět naše sny a nápady, až se ze všech členů našeho divadelníku stanou kámoši, ale ne jen tak ledajaký kámoši, ty nejlepší kámoši, co spolu budou navždy, jako ty příběhy z knížek, parta děcek o sobě ví úplně všechno, někdo se ztratí, vyšetřují záhadu hlavolamu, lezou po stromech, procházejí skříní, chodí na návštěvu ke kouzelnici anebo utíkají z domova, aby konečně mohli normálně žít.

Konečně přichází Mirek a zdraví nás. Každýmu položí dlaň na rameno a řekne AHOJ. Když položí dlaň

na mě, cítím, že má studenou ruku. Pak se Mirek usadí do svého křesla a my si sedneme na koberec kolem něj.

A hned začne přednáška.

Prý jsme asi přes prázdniny zapomněli, jak to v divadelníku chodí, na to si ale musíme zase rychle rozpomenout, protože kdo to kdy viděl, aby režisér zdravil svoje herce jako první, a ne oni jeho, herci musí režisérovi prokazovat úctu a respekt, jinak se divadelní soubor rozpadne a divadlo nikdy nebude fungovat.

Zamračí se na nás, chvilku nic neříká, pak vezme do ruky kytaru a začne vybrnkávat melodii, prsty mu na strunách běhají sem a tam, nahoru a dolů, koukám na něho, jak vybrnkává, vypadá to, jako by na struny ani nesahal, a my už nejsme v klubovně, šest holek a jeden kluk už nesedí na tvrdém koberci v Český republice, ale lítají ve vesmíru a to jediný, co teď mají na práci, je nedělat vůbec nic.

A přichází písnička, kterou známe.

Začíná se zpívat Hoho vatanaj.

*Spinkej můj maličký,
máš v očích hvězdičky,
dám ti je do vlasů,
tak usínej, tak usínej.*

Už je to dlouho, co jsem tu písničku naposled zpívala. Nervózně šilhám po Magdě, aby mi napovídala slova, ale má zavřené oči, otvírá pusku, možná zpívání jen předstírá. Dělam to samý. Rychle zavírám

oči a tvářím se, že znám každý slovo týchle smutný písničky nazpaměť. Kdo má při hudbě zavřený oči, ten ji doopravdy prožívá, to nám Mirek vždycky opakuje.

Tak já budu taky prožívat.

Vedle mě sedí Nela, malá hubená holka, rovný hnědý vlasy. Je přesně ten typ, ten typ holky, co prostě musí hezky zpívat. Nela není jako já, Nela zná všechny slova týchle písničky nazpaměť, a já ani nevím, co je to ten vatanaj. Nela si doma zpívá, nosí korále a batikovaný trička, ke všem se chová mile, je tichá, všechno si nechá líbit a já jí závidím, že je to taková roztomilá víla, že má talent a že jí to s Mirkem dobře ladí. Nela určitě dostane hlavní roli v nové inscenaci, protože je prostě ten typ.

Pootevřu oči, abych zjistila, co dělají ostatní.

Naproti vidím Andreu, jak si něco špitá s Lucií. Obě se smějou, zdá se, že se vůbec nebojí, že je Mirek okřikne a našťve se, pošťuchujou se a o nějaký zpívání se nezajímají, asi je to ani nebaví. Kromě divadelníaku chodí ještě na keramiku a na volejbal. Divadlo je pro ně jen další kroužek.

Konečně dozpíváme. Mirek odloží kytaru a začne vyprávět.

Mluví o tom, jak hrozně důležitěj krok nás čeká, tohle bude rok, kdy konečně začneme dělat opravdový divadlo, dostaneme od něho příležitost, ale znamená to jednu věc: udělat si v hlavě pořádek a uvědomit si, co je důležitý, a co ne. Spoustu členů prý ve třetím

oddílu odpadne, divadlu se totiž musí hodně obětovat a ne každěj to zvládne, ne každěj je ochotnej dát tomu volnej čas, oddat se kolektivu, nejt s ostatníma spolužákama na koupák, ale dřít v klubovně, vídat se jenom s lidma z divadelníaku, jenže pouze takhle se může dělat dobrý herectví, když mu člověk podřídí úplně všechno v životě, když se divadlo dělá jenom na padesát procent, to ať se radši nedělá vůbec, nejlepš divadlo on zažil s těmi oddíly, kde žili jeden pro druhýho, nic mimo neexistovalo, a co se upeklo na divadelníaku, zůstalo na divadelníaku, všichni členové táhli za jeden provaz jako rodina a nenechali si to nikým narušit. Takový členové třeba neměli ani žádný kamarády ve třídě, protože svoje srdce měli jen tady. Divadlo by mělo bejt na prvním místě a tečka. Tenhle rok je důležitěj i proto, že nás čeká spousta přehlídek – Bechyně, Trutnov, a možná i Jiráskův Hronov, ale hlavně: budou dvacátý narozeniny našeho divadelníaku, na který se sjedou všichni, co našemu divadlu fandí, bude to obrovská akce, dorazí spousta bejvalejch členů, co Mirek učil, známejch divadelníků a kamarádů a on doufá, že mu neuděláme ostudu, jde totiž tak trochu i o jeho narozeniny. Divadelník je celej jeho život, obětoval mu úplně všechno, i když ho kolikrát lákali jinam, on zůstal věrnej tomuhle městu, a tak si za to všechno zaslouží aspoň jednou v životě oslavu.

Pak nám rozdává přihlášky.